

Какъ вълкътъ, кучето, котаракътъ и мишката се скарали.

Това се случило отдавна, много отдавна. На свѣта всичко било мирно и тихо. Имало голѣма дружба между грабливитѣ звѣрове, а вълкътъ и кучето били такива нераздѣлни другари, че нѣмало други като тѣхъ. И лесно могло да се разбере защо: и двамата били отъ единъ и сѣщи родъ; различавали се само по това, че вълкътъ служѣлъ при царя на горитѣ, лъвътъ, а кучето служѣло на човѣка.

Често пжти вълкътъ спохождалъ своя другаръ. Случвало се: умори се кучето да пази стадото, полегне и заспи на слѣнце, тогава вълкътъ го замѣстя.

Ала веднажъ съ вълка се случило нещастие.

Разсърдилъ се могщиятъ горски царъ на вълка, и послѣдниятъ трѣбвало да се махне отъ двора му.

Дълго врѣме се крилъ той изъ горитѣ, безъ легло, безъ покривъ, най-послѣ дошълъ при кучето. Той носѣлъ съ себе си нѣкои важни *документи*. Нѣмало какъ да ги мжкне у себе си, за да ги не изгуби и намислилъ да ги даде на кучето да ги пази.

— На, — казалъ той, — скрий тѣзи документи, кога ми потрѣбватъ, ще ги поискамъ.

— Добрѣ, — отговорило кучето, — ще ги скрия.

Взело кучето вълчитѣ документи и ги скрило въ колибката си подъ сѣното. Скрило ги то, ала послѣ му дошло на умъ, че това мѣсто не е скришно. Често хората мѣнявали сѣното — могли да се изгубятъ книгитѣ. При това често пжти то отсѣтствувало отъ колибката си — и гледашъ: нѣкой ги открадналъ.